

GÖTEBORGS 8:E
BAPTISTFÖRSAMLING

DEN KRISTNES KAMP FÖR SITT LIV

Efesierbrevet 5:3-5 • Predikan G8B 2022-12-18 (Fågelbergskyrkan) • Johnny Lithell

INLEDNING

I förra predikan tittade vi på verserna 1-2 i det femte kapitlet och vi ägnade en del tid åt att fundera både på Kristi kors och det faktum att vi som är kristna kallas för Guds älskade barn. Även om alla predikningar föds fram under stor vanda för mig så var det ändå en tacksam text att predika från. Att få predika om Kristi kors och att vi som kristna är Guds älskade barn – ett bättre budskap kan vi inte få! Det är klart att det går att *predika* det bättre, men budskapet i sig självt hör till det högsta och det vackraste som mänskliga öron någonsin kommer att höra.

När nu texten går vidare är det i en helt annan atmosfär. Den börjar med ordet ”men” som signalerar att det kommer en vändning. Och vilken vändning sedan! Vi går från att Kristus har älskat oss och offrat sig för oss till saker som inte ens får nämnas bland oss. Sexuell omoral och girighet.

Det är som om Paulus fortfarande delvis är kvar i tanken på att vi är Guds älskade barn. Som barn finns det vissa saker, vissa tydliga gränser som vi aldrig får gå över. Våra barn har flera sådana gränser. En gräns är om någon talar respektlöst till sin mamma. Man får vara arg och man får vara ledsen och ge uttryck för det, men man får aldrig, under några omständigheter tala på ett respektlöst sätt till sin mamma. Då blir det konsekvenser som lär en att inte göra om det.

Varför är det så viktigt? Ja, för att vi vill forma barnens karaktär så att den sortens respektlöshet inte ens finns som ett teoretiskt alternativ. Därför att den person som säger sådana saker till sin egen mamma är en person utan gränser; en person som under sitt liv kommer att förgifta de relationer som är allra viktigast för honom eller henne.

I den här texten lägger Paulus fram en ännu allvarligare gräns. Han nämner här två saker som kommer att leda till evig fördömelse och ger en oerhört kraftfull varning att undvika dem i alla dess former. Därmed har vi här en uppmaning till kamp. Vi ställs inför en livsfara. Vårre ändå – det är en fara som hotar vårt eviga liv. Allt står på spel – evigt liv i glädje inför Fadern eller evig fördömelse där elden inte slocknar och där masken aldrig dör. Dessutom handlar faran om krafter som finns djupt i nästan varje människa.

Därför ställs vi alltså inför en svår och allvarlig kamp. Allvarlig eftersom allt står på spel. Svår eftersom det är mot starka krafter som finns inom var och en av oss.

Värdet av negativa bud

Innan vi kommer in på vad det är vill jag fästa din uppmärksamhet på att det här är en text som är skriven till en kristen församling. Det är, med andra ord, ett budskap som den helige Ande ansåg nödvändigt för kristna att höra. Därför att den återspeglar en verklig kamp. Sannolikt var det någonting som verkligen pågick i församlingen i Efesos och som Paulus behövde adressera.

Dessa negativa bud är nödvändiga för oss, inte för att det är särskilt roligt att höra dem utan för att forma oss till personer som förkunnar och gestaltar hans rike för en värld som behöver höra. Hör vad Paulus säger i sitt brev till Titus, 2:14,

Titusbrevet 2:14 (SFB-15)

«Han [det vill säga, vår store Gud och frälsare Jesus Kristus] har offrat sig för oss [varför då? Jo,] för att friköpa oss från all laglöshet och rena åt sig ett eget folk, som är uppfyllt av iver att göra goda gärningar.

Så Kristus kom till oss, inte bara för att rädda oss från helvete och evig undergång och ge oss förlåtelse, utan för att rena åt sig ett eget folk som karakteriseras av att de är uppfyllda av iver att göra goda gärningar. Det innebär att vi kommer att, som Paulus säger i Titus 2:12, ”säga nej till ogudaktighet och världsliga begär och i stället leva anständigt, rättfärdigt och gudfruktigt i den tid som nu är.” Därför behöver vi negativa bud som hjälper oss och visar oss vägen så att vi tydligare ser vad det goda livet är, det liv vi är skapta för.

Men låt oss nu gå vidare och titta på texten. Jag lägger upp resten av predikan i två punkter. I den första punkten ska vi titta på *vad vi kämpar emot** och i den andra punkten ska vi se *hur vi kämpar*, det vill säga, vilka ledtrådar texten ger oss för vilka vapen vi har i den här svåra och viktiga kampen. Så: (1) vad vi kämpar emot och sedan (2) hur vi kämpar.

I. VAD VI KÄMPAR EMOT

Vi går till den första punkten och försöker att förstå de här farorna som Paulus varnar för. Jag läser texten igen,

Efesierbrevet 5:3-5 (SFB-15)

«Men sexuell omoral och all orenhet eller girighet ska inte ens nämnas bland er, det anstår inte de heliga. «Skamligt och dumt prat eller grova vitsar är också opassande. Tacka i stället Gud. «Ni ska veta att ingen som är sexuellt omoralisk, oren eller girig, alltså en avgudadyrkare, har någon arvedel i Kristi och Guds rike.

Det är inte alldeles prydligt ordnat, men det går att dela upp de här negativa buden i två kategorier. Sexuell omoral och girighet.

Se allvaret

Vi ska titta på båda dessa, men först vill jag att du än en gång noterar allvaret i texten. Titta på vers 5. Han säger att ingen som är sexuellt omoralisk, oren eller girig *har någon arvedel i Kristi och Guds rike*. Det liknar vad han säger i Kolosserbrevet 3:5,

Kolosserbrevet 3:5-6 (SFB-15)

«Döda därför era jordiska begär: sexuell omoral, orenhet, lusta, ont begär, och girigheten som är avgudadyrkan. «Allt sådant gör att Guds vrede drabbar olydnadens barn.

Även om vi just nu inte fullt ut förstår varför måste vi ändå börja med att se att det inte går att tona ner allvaret när det handlar om hur vi förhåller oss till pengar och sex. Det går inte att vifta bort och tänka att ”det är inte så farligt”, ”det ordnar sig säkert”. Det ordnar sig inte alls. Det är just det som är poängen: det här är två av få saker som inte ordnar sig. Om du inte tar det på allvar så kommer det att leda dig till helvetet. Paulus säger att de här sakerna får inte ens nämnas bland oss. Det betyder naturligtvis inte att vi ska lägga locket på och leva dubbelliv och låtsas som att det inte finns. Nej, det betyder att vi ska fly från det vid minsta antydning. Det får inte ens förekomma i vårt tal, än mindre som handling.

1. Sexuell omoral

Vi går tillbaka till texten och ser vad den säger. Den första och den bredaste kategorin är sexuell omoral.

Paulus börjar med det grekiska ordet πορνεία. Det handlar om sexuella handlingar som gör våld på oss själva och som går utanför Bibelns bud. Bibeln talar om den sexuella föreningen som något vackert, men den är given att åtnjutas inom ramen av ett äktenskap mellan en man och en kvinna. Allt utanför det är πορνεία och alla våra försök att omdefiniera det och rationalisera vårt beteende går emot Bibelns tydliga och enhetliga undervisning och leder, enligt den här texten och flera andra, till evig fördömmelse.

Nästa ord som Paulus använder är ”orenhet”. Det låter mer generellt, men det används tio gånger i Nya testamentet. En gång handlar om kroppar som ruttar i sina gravar och alla andra gånger är det förknippat med sexuell synd. Då handlar det först och främst om våra tankar.

I den femte versen använder Paulus tre ord som är lite svåra att översätta. Han talar om ”skamligt” prat och sedan ”dumt” prat och därefter ”grova vitsar”. Av dessa tre har det första och det sista ordet sexuella undertoner. ”Skamligt prat” handlar om vulgärt prat. Starka och vulgära ord. När han sedan talar om ”grova vitsar” handlar det om skämt som är tvetydiga, återigen med sexuella undertoner. Skämt som har dubbla innebörder. Det är alltså inte nödvändigtvis skämt med vulgära ord, utan snarare skämt som leder in i en vulgär tankevärld utan att använda de fula orden.

Det ord som kommer i mitten och är översatt med ”dumt prat” är det grekiska ordet μωρολογία, som är ett sammansatt ord, från μωρός, som är ett adjektiv och betyder ”dåraktig”. Vi har ordet i engelska, ”moron”. Det är en dåres tal. Det är fylleprat, det är osammanhängande och absurt.

Lägg alltså märke till att Paulus varnar för sexuell synd i både handling, i ord och i tanke. Jag tror inte att vi ska dra en slutsats att alla tre är lika allvarliga men de är samma typ av synd. Och den ena leder till den andra.

Sexuell synd är annorlunda mot all annan synd. Hör vad Paulus säger i 1 Kor 6:18,

1 Korinthierbrevet 6:18-20 (SFB-15)

¹⁸Fly sexuell omoral! All annan synd som en människa begår är utanför kroppen, men den sexuellt omoraliske syndar mot sin egen kropp. ¹⁹Eller vet ni inte att er kropp är ett tempel för den helige Ande som bor i er och som ni har fått av Gud? Ni tillhör inte er själva, ²⁰ni är köpta till ett högt pris. Ära då Gud med er kropp!

Vår kropp är en del av vilka vi är. När Gud gav oss livet, gav han oss en kropp. Vår kropp är, tillsammans med vårt liv i övrigt, något att ta vara på, något att vårda och förvalta. Dessutom säger Paulus att vår kropp är ett tempel för den helige Ande. En central del av att leva våra liv som kristna är att ära Gud med våra kroppar. Därför är den sexuella synden så skadlig för oss.

2. Girighet

Den andra kategorin som Paulus tar upp är girighet. Girighet är begäret efter mer och mer. Ofta handlar det om pengar, men i antiken handlade det också ofta om begäret efter mer och mer makt. Det går också att tillämpa på sexuell synd som sammanhanget här talar om, även om det blir lite krystat. Troligtvis talar Paulus här om begäret efter mer och mer pengar. Det innebär dock inte att det bara handlar om de som är rika. Det är inte bara de rika som kämpar med begäret att få mer. Också den som är fattig kan vara helt uppslukad av tanken att få mer pengar.

Vad är problemet här? Paulus säger uttryckligen att girigheten är avgudadyrkan. Jag ska fördjupa analysen i nästa punkt, men pengar är detsamma som oberoende. Om jag får mer pengar kan jag göra mer som jag vill. Jag kan planera som jag vill, jag kan arbeta eller inte arbeta som jag vill. Jag kan köpa de saker jag vill. Jag är inte beroende av någon annan, jag behöver inte vänta på någon annan.

Vi ska som sagt fundera vidare på det här i nästa punkt, men den här strävan efter mer och mer oberoende är raka motsatsen till vad det innebär att leva i ett barns förtröstan på Guds omsorg. Han uppmanar oss att inte göra oss några bekymmer eftersom han har omsorg om oss. Han säger att vi ska söka honom och hans rättfärdighet så ska vi få allt det andra också. Paulus säger att han kan leva fattig och han kan leva rik eftersom han förmår allt i Kristus.

Girigheten säger i varje hjärtslag att vi *inte* vill vara beroende av Gud. Vi vill klara oss själva. Vi vill ha det vi vill ha och vi vill ha det i den tid vi själva bestämmer. Det är ett oförblommerat, flagrant avguderi. Det är avguderiets själva kärna. Tron handlar om förtröstan. Girigheten är anti-förtröstan.

Så, här har vi de faror som Paulus nämner. Han säger att sexuell omoral eller girighet inte ens ska nämnas bland dem i församlingen eftersom det inte anstår de heliga, de kristna. Det passar inte. Det ligger i motsats till en kristen livsföring, det är till och med så illa att den som är sexuellt omoralisk eller girig inte har någon arvedel i Guds rike. Därför behöver vi kämpa.

II. HUR VI KÄMPAR

Hur ska vi då göra när vi kämpar mot dessa saker? Kan vi bara fatta ett beslut och gå på ren viljekraft? Som ett nyårslofte: ”nu ska jag aldrig mer vara girig och försöka att vara oberoende från Gud”? Nej, det är fel strategi. Den kommer bara att leda till misslyckande och självfördömelse.

Texten ger oss tre ledtrådar. Det är egentligen bara en av dem som nämns uttryckligen, men de andra två kan vi dra som slutsatser utifrån texten. De vapen vi har är: (1) tacksamhet, (2) generositet och (3) varsamhet. Det är bara tacksamhet som nämns i texten och det är också den som är mest grundläggande. Därför kommer jag att ta betydligt mer tid att kommentera det (kanske en kvart), och så kommer de andra två kortare på slutet.

1. Tacksamhet till en överflödande Gud

Paulus säger i den fjärde versen,

Efesierbrevet 5:4 (SFB-15)

«Skamligt och dumt prat eller grova vitsar är också opassande. Tacka i stället Gud.

Tacka i stället Gud. Varför kastar han in det helt plötsligt? Här finns en nyckel, något som är helt avgörande. Här finns skillnaden mellan att övervinna synden eller att bli besegrad av den. Det är skillnaden mellan tomhet och överflöd.

Ensamgudarnas tomhet

När jag predikade utifrån Efesierbrevet 2:18 talade jag om skillnaden mellan det som jag kallade för ”ensamgudarna” och deras tomhet å ena sidan och den treenige Gudens överflöd å andra sidan.

Bland ensamgudarna nämnde jag Allah som är väldigt tydlig med att han inte är treenig. Så låt oss föreställa oss att det verkligen var Allah som var Gud. Innan han skapade något, hur var han då? Han var helt ensam, i evighet. Och det verkade inte göra honom så mycket – om det inte vore det där med att han påstår sig vara kärleksfull. Hur kan han vara kärleksfull om han inte har någon att älska? Men han påstår sig inte bara vara kärleksfull, han kallas också ”den barmhärtige”. Hur kan han vara barmhärtig utan att ha någon att vara barmhärtig mot? Han kallas för ”förgöraren”. Hur kan han vara en förgörare utan att ha någon att förgöra? Han kallas för ”bedragaren”. Hur kan han vara en bedragare utan att ha någon att bedra?

Poängen är att för att Allah ska kunna vara den han är så måste han ha en skapelse. Skapelsen låter honom liksom blomma ut i sin fulla potential. Han behöver sina undersåtar för att han ska kunna vara den han är.

Detsamma gäller till exempel Marduk som är det antika Babylons skapargud. Han går rakt på sak och säger att han skapade mänskligheten för att gudarna ska kunna ha slavar. Han behövde ha någon att härska över.

Eller Artemis, som ju nämns i Nya testamentet. Artemis var en fruktbarhetsgudinna. När Paulus kommer till just staden Efesos blev det stor kalabalik eftersom folk som kom till tro slutade att köpa små bilder av Artemistemplet eftersom de säger att gudar som är gjorda av människohand inte är några gudar. Det retade en viss silversmed som hette Demetrius. Och han samlar folk till ett upplopp, bland annat med argumentet att det inte bara är det att deras hantverk får dåligt rykte och att den stora gudinnan Artemis tempel tappar sitt anseende, utan att hon som dyrkas i hela Asien och i hela världen förlorar sin storhet (Apg 19:27).

Det är intressant. Att om den stora Artemis inte får ha sina tillbedjare så förlorar hon sin storhet.

Ser ni att det är samma mönster med alla dessa tre ensamgudar? I sig själva är de tomma och parasiterande. Deras storhet hänger på att deras tillbedjare och undersåtar kommer till deras räddning så att de kan blomma ut till sin fulla potential.

Efterföljelsen av en sådan gud kan inte bli något annat än underkastelse. Eftersom guden i sig själv är tom behöver han ha mer. Han behöver ha dig och han behöver att du lever upp till rätt standard, för vad ska han annars ha dig till?

Guds överflöd

Om man jämför det med den treenige Guden kunde inte skillnaden vara större. Därför att Gud är en evig Fader. Det är hans väsen. Han är Fader till den evigt Enfödda Sonen, i gemenskap med den evigt utgående Anden. Det innebär att Gud i sitt innersta väsen ger liv. Innan världens grund blev lagd var han livgivande, utgivande och älskande. Det innebär att kärlek inte är något som Fadern *har*, det är något han *är*.

Han kan inte inte vara kärlek. Om han inte älskade skulle han inte vara Fader. Gå till Johannes 17:24,

Johannesevangeliet 17:24 (SFB-15)

«Far, jag vill att där jag är, där ska också de som du har gett mig vara med mig. Låt dem få se min härlighet som du har gett mig, för **du har älskat mig före världens skapelse**.

Fadern älskade Sonen innan världens grund var lagd. Det är den Gud som Jesus uppenbarar. Innan han gör något annat, innan han skapar någonting, innan han härskar över någonting var han en Fader som älskade sin Son och som gladdes i sin Son genom Anden.

Det förändrar allt. Därför att när vi förs in i Faderns närhet är det ett uttryck för hans evigt överflödande godhet. Vi kommer inte till honom för att han behöver oss, vi kommer till honom för att han är oändlig och överflödande godhet. I sin nåd väcker han oss från de döda och tar oss upp som sina egna barn. Inte för att vi har förtjänat det utan för att han är den han är.

Den kristna hållningen

Det innebär att efterföljelsen av honom först och främst kännetecknas av tacksamhet. Vi har blivit givna något som är för stort för att vi bara ska kunna behålla det för oss själva. Den kristna hållningen karaktäriseras av ett överflöd som går ut mot andra.

Jag har alltså försökt att ställa två förhållningssätt bredvid varandra. Dels världens alla religioner och livsåskådningar på ena sidan och dels barnskapet i den treenige Guden å den andra sidan. Den ena sidan, oavsett om du är ateist eller om du följer någon av ensamgudarna, karaktäriseras av en grundläggande tomhet. Du har ett behov som måste fyllas. Och du navigerar genom livet så att du så framgångsrikt som möjligt lyckas fylla det.

Det är den här sortens tomhet som girigheten utgår från. Du behöver ha något. Och du vill ha mer. Och sedan ännu mer. För du är fortfarande tom, precis som din gud är tom och parasiterande. Du får aldrig nog. Det är samma sorts tomhet som den sexuella omoralen kommer från. Du behöver något.

Vad är skillnaden mellan lusta och kärlek? Kärlek är när du ger dig själv till en annan person och söker den personens goda. Lusta är när du vill ha en tillfredsställelse och du söker en person som kan ge dig det. Men du är egentligen inte intresserad av personen så mycket som vad personen kan ge. Personen förminsкас till ett medel, en vara, så att du kan få vad du egentligen är ute efter.

Det finns många som kallar sig kristna och som förhåller sig till Gud på det sättet. De är tomma och de behöver ha något. Och när de inte får det blir de förbittrade och säger ”nu får det räcka, det här tänker jag inte tolerera. Vad är du för Gud egentligen? Allt jag bad om var att Gud skulle ge mig en make! Allt jag bad om var att Gud skulle fixa min ekonomiska situation! Allt jag bad om var att mina problem skulle lösas. Nu går jag.”

Gud blir ett medel för mig att uppnå vad jag egentligen vill ha. Egentligen var jag aldrig intresserad av Gud, jag var bara intresserad av att hitta en make. Jag ville bara använda Gud för mina egna syften.

Det finns också många som kallar sig kristna som är helt uppslukade av sina egna problem. Det enda de kan prata om är sina egna behov. Det utgår från en tomhet som får definiera allt annat. Och de förväntar sig från Gud och från alla i deras omgivning att de ska lösa deras problem.

Men vänner, det stämmer inte alls med vad evangeliet säger. Evangeliets goda nyheter är att Gud har kommit till oss, trots vår synd, trots vårt uppror mot honom, trots att vi hade förtjänat död och fördömelse. Han kom till oss och gav oss nytt liv tillsammans med Kristus. Jesus föddes in i den här världen och levde det fullkomliga liv som vi borde ha levt, men gav sig själv i den död som vi hade förtjänat; han gav sig själv och dödades i vårt ställe, så att vi genom tron på honom kan få del av det eviga liv som är hans. Gud förklarar oss rättfärdiga som en gåva, av hans nåd.

Jesus beskriver det som en skatt som ligger gömd i en åker. En man finner den och gömmer den igen, och i sin glädje går han och säljer allt han äger och köper den åkern. (Matt 13:44). Vi har blivit givna något större än vad som kan beskrivas med ord. Vi har inte bara fått det gratis, vi har fått det trots att vi gjort oss förtjänta av raka motsatsen. Det går inte att förstå dessa goda nyheter och fortsätta vara tom. Gud är överflödande och evig godhet och hans godhet har kommit till dig. Självklart finns det saker vi vill be honom om, men vi gör det utifrån en grundläggande hållning av tacksamhet.

När du begrundar evangeliet kommer ditt liv att präglas av överflödande tacksamhet. Och den tacksamheten motar bort det tomrum som ger upphov till girighet och sexuell omoral. När Paulus säger att vi i stället ska tacka Gud, knyter han an till just den livsstil som övervinner alla dessa tomhetens frestelser. Så, älskade vänner låt oss öva oss i tacksamhet. Låt oss påminna varandra om evangeliet och Guds godhet. Låt oss ta för vana att ofta upprepa det för oss själva. Låt oss lyfta blicken från de behov som vi för tillfället tänker att vi har och försöka se dem i ljuset av vad han redan har gjort för oss.

2. Generositet

Det andra vapnet vi har i kampen mot sexuell omoral och girighet är generositet. Förutom tacksamhet finns det ingenting som dödar girighet så effektivt som generositet. Genom att öva oss i en livsstil av radikal generositet kommer vi att regelbundet bryta pengarnas makt över våra liv.

Vårt sätt att hantera våra pengar är en viktig del i hur vi lever som Jesu efterföljare. Jesus säger att där vår skatt är, där kommer också vårt hjärta att vara. Genom att släppa taget om våra pengar proklamerar vi för oss själva att våra pengar inte är det viktigaste vi har och att vår trygghet inte sitter i hur mycket pengar vi har på kontot.

Faktum är att när Paulus skriver till församlingen i Korinth om den insamling han håller på med till församlingen i Jerusalem så säger han att deras givande är ett tecken på deras andliga liv (2 Kor 8:8). Ingen kan tjäna två herrar. Man kan inte tjäna både Gud och mammon. Man måste välja. Därför, för vår egen skull, behöver vi öva oss i givande. Det finns inga alternativ – en kristen livsstil kommer alltid att karaktäriseras av generositet. Vi ger först och främst till

vår lokala församling, men vi delar också med oss till våra kristna bröder och systrar som behöver och dessutom de behövande som Gud sätter i vår väg, oavsett tro.

3. Varsamhet

Det tredje vapnet vi har är varsamhet. När vi strider så måste vi strida klokt. Vi noterade att Paulus talade om sexuell omoral i både tanke, ord och handling. Utmaningen är att döda den i sin linda. Paulus säger att sådant ska inte ens nämnas bland er. Vi vill alltså se allvaret i de här frågorna och sätter in hela vår kraft på att det inte ens ska få ett insteg i våra liv. Vi vill inte flytta några gränser. Vi undviker tanken på att ”det här klarar jag, det är ingen fara, det är inte det här jag behöver akta mig för.” Nej, vi attackerar det som en i en strid på liv och död. Ett av Satans sätt att föra en själ i fördärvet är alltid att framställa synden som oskyldig och attraktiv. Men vi strider med varsamhet och aktsamhet och tar död på synden direkt när den är som skörast.

AVSLUTNING

Kära vänner, vi är Guds älskade barn. Vi har fått den helige Ande som ger oss både urskillning och kraft. Det är en strid vi har alla möjligheter att vinna. Och jag upprepar att nyckeln handlar om tacksamhet. Att se vad Kristus har gjort för oss och låta honom fylla oss med sin fullhet.

Vad göra om man faller?

Men vad ska vi göra om vi faller? Om vi inte lyckas hålla emot? Betyder det att det är ute med oss? Inte alls. Vi har fått verktyg också för att hantera nederlag. Det är ett hjärtats omvändelse. Det handlar om att se sin synd med sorg, att hata synden, att bekänna synden och be om förlåtelse och sedan vidta konkreta åtgärder för att synden inte ska upprepas. När Paulus talar om att den som är sexuellt omoralisk och girig inte ska ärva Guds rike handlar det om de som inte vill omvända sig, som hellre väljer att leva i sin synd än att leva det goda liv som Gud leder oss in i.

JC Ryle var en anglikansk biskop i Liverpool under 1800-talet. Han talar om tusentals män och kvinnor som går till kyrkan varje söndag med sömniga samveten, men det är ingen sann kristendom eftersom det inte finns någon strid i den. De vet ingenting om andlig strid och självförnekelse. Nej, säger han, en sann kristen kännetecknas både av sin inre strid och sin inre frid. Det är båda två på samma gång.

Så låt oss gå till strid tillsammans och hjälpa varandra. Jag önskar att alla i församlingen skulle ha någon som du kan vara helt öppen inför och dela vad du kämpar med, som kan hålla dig ansvarig och som du kan bekänna dina synder för. Låt oss sträva efter det! Om du inte har någon sådan relation, låt gärna mig eller någon annan av pastorerna veta det så kan vi hjälpa dig att komma i kontakt med någon. Men mer än något annat: låt oss påminna varandra om evangeliet och hjälpa varandra att växa i tacksamhet och generositet.